

Nieudana próba

W ostatnich dniach radio doniosło, że wyznaczone na ubiegłą niedzielę wybory w Bułgarii zostały odroczone. Sprawa ta - na pozór drobna i o charakterze wewnętrznopolitycznym - ma w istocie doniosłe znaczenie. Stanowi ona bowiem przykład, jak rozwijają się i mogą się rozwijać stosunki w opanowanej przez Rosję Europie południowej i środkowej.

Wybory bułgarskie miały być pierwszym "pokazowym" aktem politycznym tego rodzaju w ogarniętej przez Rosję części Europy. Przygotowano je według recepty, której należało oczekiwać: Pod naciskiem Moskwy posłuszni politycy, wśród których oczywiście rej wodza komunistów, zlepili tak zwany "front patriotyczny", który miał stanąć do wyborów jako jedyne ugrupowanie. Inni działacze polityczni, nawet nie konieczne ochrzczeni mianem "faszystów", zostali praktycznie wykluczeni od możliwości ubiegania się o mandat poselski.

Rzecz jasna, że takie wybory byłyby tylko karykatura i szyderstwem z zasad demokracji. Na zewnątrz jednak miały zaświadczyć, że nie obce mocarstwo, lecz wola narodu bułgarskiego stanowi o polityce i o składzie rządu. Po udanej próbie miała przyjść kolej na inne państwa pozostające pod opiekunich skrzydłami Sowietów.

Gra jednak była prowadzona zbyt grubo. Brytyjski minister p. Bevin zaatakował energicznie w swym przemówieniu stosunki panujące na Bałkanach, stwierdzając że są one próbą zastąpienia jednego totalizmu przez drugi. W szczególności wskazał na przygotowywane wybory w Bułgarii jako na zaprzeczenie demokracji. Nadto rządy brytyjski i amerykański skierowały do rządu bułgarskiego noty, w których oświadczyły, że nie uznają za demokratyczny rząd, jaki z tych wyborów się wyłoni i że w rezultacie nie nawiąza z tym rządem stosunków dyplomatycznych.

Hocny i energiczny język został zrozumiany. Rząd bułgarski za rada sowiecka postanowił niemal w przededniu głosowania odroczyć wybory, by przygotować je w sposób bardziej demokratyczny.

Dla nas Polaków przykład bułgarski jest pocieszający. Świadczy on o tym, że wpływy anglosaskie zaczynają powoli nabierać znaczenia w Europie, a co ważniejsze - w tej jej części, która dotąd pozostawała pod bezapelacyjnym władztwem Sowietów. Ustępstwo bułgarskie jest w rzeczywistości ustępstwem polityki rosyjskiej w podwójnie ważnej sprawie: po pierwsze - wolności narodu choćby nawet pokonanego; a po drugie - kontroli nad poczynaniami wschodniego olbrzyma w najdrażliwszym dla niego obszarze ekspansji, jakim są Bałkany.

Potwierdza się głoszone od dawna przez nas przypuszczenie, że po zakończeniu wojny z Japonią wzrośnie żywotność anglosaska w Europie i że po słowach nadejdą czyny. Stanowcze zahamowanie pierwszej próby ustalenia w Europie pod pozorem demokracji dyktatury brutalnego systemu jest mimo wszystko dobrym znakiem na przyszłość. Nie wyolbrzymiając oczywiście tej nieudanej próby - należy stwierdzić, że ukazała ona granice potęgi sowieckiej. A to już bardzo dużo.

MIEJZY MOSKWA A WATYKANEM

W lipcowym numerze miesięcznika amerykańskiego "Russian Affairs" znajdujemy interesujący artykuł o polityce Stalina w stosunku do cerkwi prawosławnej i Kościoła Katolickiego. Podajemy go w streszczeniu.

Uгода Stalina z głowami cerkwi rosyjskiej była w wielkim stopniu podyktowana względami polityki zagranicznej; Stalin potrzebował pomocy cerkwi w osiągnięciu swych celów międzynarodowych a przede wszystkim na Bałkanach, aby złamać tam opór miejscowego duchowieństwa prawosławnego przeciw sowieckiej polityce.

Ważniejsze i bardziej skomplikowane było drugie zadanie wyznaczone cerkwi przez Stalina: walka z Watykanem. Walka ta stała się obecnie centralnym punktem polityki zagranicznej cerkwi.

W opinii czołowych dyplomatów sowieckich Watykan jest pod pewnymi względami najbardziej niebezpiecznym przeciwnikiem Rosji. Borys Stein był ambasadorem sowieckim we Włoszech wyraził to jasno w artykule zamieszczonym w kwietniowym numerze "Bolszewika". Stwierdza on z odzieniem po dziwu, że Watykan, mimo że nie ma ani terytorium ani armii, reprezentuje olbrzymią potęgę. Jego źródła finansowe są nieznane (ponieważ budżetu nigdy nie ogłoszono), ale są one prawie bezgraniczne. Podobnie nieograniczone są możliwości zbierania informacji, gdyż obok informacji zbieranych normalną drogą dyplomatyczną Watykan otrzymuje raporty od 1300 katolickich biskupów z każdego kraju świata. W oparciu o te informacje Watykan układa swą politykę mającą wpływ na postawę 348 do 500 milionów katolików na całej kuli ziemskiej.

Politykę Watykanu była zawsze wroga wobec bolszewizmu. W ostatnich czasach niechęć wzrosła: Watykan nie tylko zajął zdecydowane stanowisko przeciw Rosji w sprawie polskiej i w obronie małych narodów, ale również przeciwstawił się jednostronnej agresji, która stała się głównym rysem polityki międzynarodowej Sowietów. W tych okolicznościach spór między Stalinem a Watykanem był nieunikniony. W sporze tym Stalin wyznaczył cerkwi prawosławnej rolę zwalczania wpływów Watykanu wśród chrześcijan w całym świecie.

Niedawno wydawało się, że stare, średniowieczne spory religijne między różnymi wyznaniemami straciły wiele ze swej ostrości i że zbliżenie między nimi jest na dobrej drodze. W orędziu wielkanocnym z 1944r. Papież poddał myśl powołania wszechświatowego zjazdu przedstawicieli wszystkich kościołów chrześcijańskich. Myśl ta spotkała się z życzliwym przyjęciem wśród patriarchów i metropolitów cerkwi prawosławnej w krajach bałkańskich i na Bliskim Wschodzie. Natomiast patriarcha moskiewski Sergiusz zaprzeczył możliwości jakiegokolwiek zgody między Kościołem Katolickim a innymi wyznaniemami chrześcijańskimi. Według jego zdania zgoda była zarówno pożądana jak i możliwa, ale tylko między chrześcijanami, którzy nie są katolikami t.j. między tak zwanymi kościołami wschodnimi i kościołami protestanckimi na Zachodzie. Jako pierwszy krok - Sergiusz zaproponował zjazd przedstawicieli kościołów wschodnich.

Propozycja ta zmierzała do tego by patriarchat moskiewski stał się ośrodkiem skupiającym wszystkich chrześcijan, którzy nie uznają autorytetu Papieża. Skoro Papież jest duchową głową 348 milionów katolików, Moskwa miałaby zostać ośrodkiem jednoczącym pozostałe 350 milionów chrześcijan.

Śmierć patriarchy Sergiusza nie zahamowała wysiłków w tej sprawie. Z okazji wyboru nowego patriarchy zaproszono do Moskwy na dzień 31 stycznia b.r. wszystkich patriarchów ze Wschodu oraz te wszystkie kościoły, które nie uznają władzy Papieża. Udział w synodzie był b. liczny:

(dokonczenie na str. 3ej)

Z "PANA TADEUSZA"

Polak chociaż stąd między narodami słynny,
 Ze bardziej niżli życie kocha kraj rodzinny,
 Gotów zawsze rzucić go, puścić się w kraj świata,
 W nędzy i ponęwierce przeżyć długie lata,
 Walcząc z ludzmi i z losem, pokł. mu śród burzy
 Przyswieca ta nadzieja, że Ojczyźnie służy.

ADAM WICKIEWICZ

NOWA "JAKA"

Działo się to na wiosnę 1943 roku w miejscowości Kościół w Poznańskim. Mieszkała tam powna stara, sześćdziesięcioletnia Polka z dwiema córkami. Zima była dokuczliwa; w domu nie było dość jedła ani paliwa. Pewnego dnia matka woła jedną z córek i mówi:

- Maryś, a idźno tam do tego Bekbajstundustantu i powiedz, żeby mi dali "cetelkę" (pozwolenie na kupno) na nową "jakę" (jaka - to taki watowany ciepły serdak).

- Dobrze - mówi córka.

W urzędzie siedzi opasły Niemiec i ani słuchać o tym nie chce, a żeby jakiejś tam starej Polce wydać kartkę na nową "jakę". Wreszcie mówi: "niech przyjdzie matka sama".

Zmartwiona dziewczyna przychodzi do domu i opowiada przebieg rozmowy z Niemcem. Schorowana kobieta wysyła drugą swoją córkę, która już lepiej mówi po niemiecku. I to nic nie pomaga.

Wówczas kobiecina sama wlecze się do urzędu niemieckiego.

- Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus! - mówi wchodząc.

- Es gibt kein Jesus Christus! - odpowiada opasły hitlerowiec.

- To niechta już będzie, jak pan chce. Jo przyszłam, żebyście dali "cetelkę" na nową "jakę".

- Przecież macie, po co wam inna potrzebna?

- Jako to jest "jaka" - to jest Fachman. Dwadzieścia lot ją noszę. Jestem stara, chora, zimno mi ...

Niemiec uśmiecha się szyderczo i patrzy na trzęsącą się kobietę:

- Nichts! Jeszcze rok możecie chodzić, ... a później wam już nie będzie potrzebna ...

- A ! To jeszcze ino rok tu będziecie ... To dobrze! Dziękuję wam za tę wiadomość. Rok jeszcze wytrzymom. Ostańcie z Bogiem.

Porwał się osłupiały Niemiec od stołu, ale kobieciny już nie było.

(=Światpol=)

TAJEMNICE ATOMÓW

Wynalazek i użycie bomby atomowej poruszyły cały świat do tego stopnia, że wobec nich zbladło nawet zakończenie wojny. Powszechnie przypuszcza się, że ta nowa straszliwa w skutkach broń zmieni oblicze świata i nada inny bieg polityce. Ale na czym polega ten wynalazek?

MATERIA SKŁADA SIĘ Z ATOMÓW. W starożytności mniemano, że wszystko na świecie, co możemy stwierdzić naszymi zmysłami, a więc cała materia, z której my sami i wszystko co nas otacza jest zbudowane - powstała z czterech żywiołów: ziemi, wody, powietrza i ognia. Ale wiedza nowoczesna odkryła, że materia jest złożona z pierwiastków t. j. ciał chemicznie prostych i jednorodnych. Jest ich ponad 90 i niektóre z nich występują w przyrodzie w postaci prawie czystej jak złoto lub srebro a inne najczęściej związane z innymi pierwiastkami jak np. w wodzie, która składa się chemicznie z 2 pierwiastków: wodoru i tlenu.

Następnym krokiem naprzód było odkrycie, że pierwiastki składają się z nieskończenie małych, już dalej niepodzielnych cząstek, jakby jednorodnych ziarenek, które nazwano *atomami*. Są one tak małe, że nawet przez silne szkła powiększające nie można ich zobaczyć. Wnet nauka poszła jeszcze dalej i na podstawie obliczeń i nowych odkryć ujawniło się, że nawet atom jest jeszcze złożony i ma swoją skomplikowaną budowę.

BUDOWA ATOMU. W r. 1911 sławny angielski uczyony Rutherford wykazał, że atomy, a więc i wszelka materia, składają się z dodatnich i ujemnych cząstek elektryczności. W środku każdego atomu znajduje się *jądro atomowe*, złożone z t.zw. protonów, dodatnich, a dokoła niego krążą elektrony, ujemne. Zupełnie tak samo, jak we wszechświecie dokoła słońca krążą planety. Elektrony biegną wokół jądra z szybkością prawie równą szybkości światła (300 tys. klm na sekundę), a ponieważ ich droga jest b. krótka - elektron obraca się wokół swego jądra 100 x milion x milion x milion razy na sekundę. Od takich cyfr łatwo dostać zawrotu głowy. Ale to nie wszystko. Atom jest nieskończenie mały, a jego jądro i elektrony zajmują jedną, wielotysięczną część jego objętości, tak że w atomie jest wiele pustej przestrzeni. Materia jest zatem b. rzadka, porowata. Gdybyśmy sprasowali wszystkie atomy, z których się składa ciało ludzkie - to tego człowieka trzeba byłoby szukać ze szkłem powiększającym.

NOWOCZESNA ALCHEMIA. Ilość elektronów w atomie rozstrzyga o naturze atomu, a więc i pierwiastka, który się z tych atomów składa. Np. atom lekkiego gazu wodoru ma tylko jeden elektron; najwięcej, bo aż 92 ma ich atom metalu *uraniu*. Skoro tak, to można by zmieniać jeden pierwiastek w drugi, dodając lub ujmując jego atomom elektronów. Skoro atom rtęci ma ich 80, atom złota zaś tylko 79 - wystarczy wytrącić z atomu rtęci jeden elektron a otrzymamy złoto. Chodzi jednak o to, jak to zrobić, by się spełniło marzenie alchemików średniowiecza.

Niektóre pierwiastki t.zw. promieniotwórcze jak np. *rad gubią* część swych elektronów, które jakby luźno związane z jądrem odrywają się od atomów i wyskakują poza swoje drogi, biegnąc w przestrzeń po linii prostej. Zupełnie jak kamień uwiązany na sznurku, którym zataczamy koła, wyrwałby się, gdyby się sznurek nagle urwał. Rad gubi więc swe elektrony czyli promieniuje przez całe miliony lat, zmieniając się w inny pierwiastek, którym jest ołów.

JAK ROZBITO ATOM ? Wewnątrz atomu jest ukryta olbrzymia energia dzięki której elektrony mogą krążyć z tak oszałamiającą szybkością. Wystarczy więc wytrącić elektron z jego drogi lub też rozbić - wiązający elektrony proton w jądrze atomowym, aby tę energię wyzwolić. I znowu Rutherford w r. 1919 pierwszy rozbił atom azotu, bombardując go cząsteczkami radu. Wkrótce potem przy pomocy olbrzymich napięć elektrycznych wytrącono z atomu rtęci jeden elektron i otrzymano atom złota. Koszty tej metody były większe niż wartość otrzymanego złota, a bombardowanie atomów strumieniami elektronów z zewnątrz było b. trudne, gdyż elektrony wirują w atomie tak szybko, że tworzą nieprzepuszczalny pancierz.

Dalsze badania wykazały, że w jądrze atomu są nie tylko dodatnie protony ale i pozbawione ładunku elektrycznego neutrony. Te neutrony bez trudu przenikają pancierz elektronowy atomu. Odkrył to znowu Anglik Chadwick w r. 1932. Neutron "wrzucony" do wnętrza atomu "odłupuje" czyli wytrąca część jego jądra i wyzwala przytem dużą ilość energii.

Przed samą ostatnią wojną uczeni niemieccy stwierdzili, że w atomie uranu jądro atakowane przez neutrony rozpadło się na dwie części i wydało olbrzymią ilość energii. To samo możliwe jest w każdym atomie. Materia więc - to energia, tylko uśpiona. Obliczono dalej, że gdyby udało się rozbić od razu wszystkie atomy w kawałku uranu wielkości jabłka, to taki wybuch energii zniszczyłby całe miasto.

Zasada bomby atomowej była gotowa. Chodziło o metodę sporządzenia jej - no i o koszty. Zawrzało w pracowniach naukowych. Wynikiem tej pracy była bomba, która 6. sierpnia 1945 r. spadła na Japonię i zakończyła szescioletnią wojnę światową.

LUDZIE - MYŚLI - ZDARZENIA

PRZYKŁAD DZIAŁA...

Z Warszawy dochodzą zagadkowe wieści, jakoby Mikołajczyk organizował drugie Stronnictwo Ludowe a władze dotychczasowego Stronnictwa uzależniły swój dalszy stosunek do grupy Mikołajczyka i Kiernika od stanowiska tej grupy do zasad zjednoczenia ruchu ludowego.

Komentarz radia brytyjskiego w tej sprawie zaznacza, że zapewne nie chodzi tu o rozłam w istniejącym Stronnictwie Ludowym lecz po prostu o zapewnienie mu odpowiedniego wpływu na sprawy państwowe.

Mikołajczyk słuchał zawsze pilnie rad, jakich udzielano mu w Londynie i był człowiekiem zaufania brytyjskich mężów stanu. Jeżeli dziś ten ustepliwy i zgodny polityk ryzykuje samodzielną akcję,

w czujnie strzeżonym przez NKWD kraju - oznacza to, że niedługo rozpocznie się wyraźniejsza rozgrywka między Wschodem i Zachodem o układ stosunków w Polsce.

Przykład odwołanych wyborów w Bułgarii działała podniecająco...

CZŁOWIEK WOJNY

Winston Churchill, wojenny premier W. Brytanii odszedł od władzy. Jednakże we wdzięcznej pamięci jego rodaków rośnie sława i podziw dla wielkiego przywódcy wojennego narodu i oryginalnego, ujmującego go człowieka. Kilka podanych niżej anegdotek uwydatnia plastycznie rysy charakteru tej mocnej indywidualności.

Po upadku Francji i po odrocie z pod Dunkierki Churchill mówił w Izbie Gmin: "Będziemy walczyli na morzach i oceanach, będziemy walczyli w zatokach i na wybrzeżu, będziemy walczyli na polach i na ulicach, będziemy walczyli w górach..." A po cichu dodał zdanie słyszalne tylko dla tych, którzy siedzieli w pobliżu: "Nie wiem tylko czym będziemy walczyli; przypuszczam, że siekierami".

Przedtem jeszcze, gdy Francja u

padła pod ciosami zwycięskiej armii Hitlera, Churchill wybrał się na ziemię francuską, by próbować za pobiec kapitulacji. Przed wyjazdem powiedział do służącego: "Zapakujno mój duży pistolet. Jeśli się zdarzy, że wpadnę w ręce Hunnów, chciałbym sprzątnąć przynajmniej jednego, zanim mnie chwycą!"

Podczas wielkich nalotów niemieckiego lotnictwa na Londyn przyjaciele Churchilla drżeli o jego los, ponieważ nigdy nie chciał zejść do schronu. Tylko raz udało im się zaprowadzić go do piwnicy. Z góry dochodził huk bomb, a Churchill się dział na kawałku drewna z potężną kromką chleba z mięsem w jednej ręce i szklanka czegoś "mocnego" w drugiej (to był jego obiad), protestując gwałtownie, że to "do cholery nie ma żadnego sensu".

Gdy nadeszła pierwsza wiadomość o niemieckiej propozycji poddania się, Churchill przyjął ją obojętnie. Rzekał tylko: "To jest bardzo interesujące". Przez kilka minut ciągnął dym ze swego cygara, a w końcu dodał: "No tak. Europa jest wreszcie uwolniona. Jak teraz uwolnić Brytanię? Trzeba ją oswobodzić z nadmiaru przepisów prawnych."

Taki jest ten człowiek wojny, kto temu nie ufano, by mógł być również znakomitym człowiekiem pokoju.

TO NIE PLEBISCYT...

Władze brytyjskie rozpięły wśród Polaków przebywających na terenie okupacji brytyjskiej ankietę zapytaniem, czy chcemy w warunkach, jakie istnieją obecnie, wracać do kraju. Ankietę zdstrzega wyrażenie, że odpowiedź przecząca bymajmniej nie będzie uważana za ostateczną i że po pewnym czasie (zapewne gdy warunki się zmienią) pytanie będzie jeszcze powtórzone.

Należy przypuszczać, że w ankiecie tej wielu Polaków wypowie się za jaknajszybszym powrotem. Propaganda warszawska będzie zapewne ustawała wytłumaczyć to jako swoje

zwycięstwo i jako porażka rządu polskiego w Londynie. My wszakże o tym dobrze wiemy, że prawowity polski rząd nigdy nie zakazywał wysiedleńcom powrotu, ponieważ nie miał możliwości zapewnienia im bytu na obczyźnie. Nie może więc być mowy o traktowaniu ankietę jako plebiscytu, jako wyboru między dwoma rządami.

Jeszcze raz powtarzamy twierdzenie wypowiedziane przed dwa tygodniami w artykule pt. "Po czterech miesiącach". A miąnowicie powiedzieliśmy wówczas, że wola powrotu do kraju liczących rzesz pol-

skich w żadnej mierze nie oznacza zgody na panujące obecnie w Polsce stosunki. Ogół Polaków w Niemczech wie dobrze, że w kraju istnieje system obcych rządów. A jeśli mimo to będą wracali - to dlatego, że ciągnie ich tęsknota do bliskich, a pcha poczucie tymczasowości, niepewność jutra na obczyźnie.

Bada wracali nie dlatego, że uznają rząd warszawski lecz mimo tego, że go nie uznają za prawowite przedstawicielstwo narodu.

Naturalny pęd ku ojczyźnie nie ma nic wspólnego z plebiscytem.

MIĘDZY MOSKWĄ a WATYKANEM (dokończenie ze str. 2ej)

Oprócz przedstawicieli 89 diecezji prawosławnych z Unii Sowieckiej i wschodniej Europy obecnych było 32 przedstawicieli innych kościołów. Nie było jednak delegatów najważniejszych wyznań z zachodniej Europy i Ameryki. Oficjalnym wytłumaczeniem ich nieobecności było to, że zaproszenia nadeszły zbyt późno. Jest to nieprawda: zjazd zebrał się po długiej zwłoce właśnie dlatego, by umożliwić innym kościołom przysłanie swych reprezentantów. Przyczyna ich nieobecności było, że kościoły te nie życzą sobie obecnie stawać otwarcie po stronie cerkwi moskiewskiej przeciw Watykanowi.

W czasie zjazdu plan patriarchy Sergiusza został poparty przez metropolitę Beniamina z Nowego Jorku, który zaproponował stworzenie stałego soboru przedstawicieli kościołów wschodnich.

Nie ogłoszono żadnych informacji na temat rozważań, jakie nastąpiły po tej propozycji, ale wiadomo z godnych zaufania źródeł, że spotkała się ona z poważną opozycją i że dopiero po tygodniowych układach udało się nakłonić przedstawicieli kościołów wschodnich do podpisania apelu do chrześcijan całego świata. Tekst proponowany przez metropolitę Beniamina został znacznie stonowany. A plan stworzenia stałego soboru upadł.

Rząd polski istnieje

W powodzi reklamy, jaka roztacza rząd warszawski wydawałoby się mogło, że przebywający do tej chwili w Londynie rząd Rzeczypospolitej rozplynał się w nicności.

Warto jednak spokojnie i trzeźwo spojrzeć na te sprawy. Uprzytomimy sobie wówczas, że do tej pory 25 państw, nie wyłączając szeregu doмініów brytyjskich, za jedyny prawowity rząd polski uznaje w dalszym ciągu rząd premiera Arciszewskiego. To znaczy, że w 25 stolicach świata posłowie i konsulowie polscy reprezentują Prezydenta Rzeczypospolitej, że godłem państwowym, pod jakim urzędują, jest orzeł w koronie z krzyżem, taki sam jak na czapkach naszych żołnierzy - a nie orzeł berlingowski i portret Stalina.

Ostrzeżenie marsz. Montgomery'ego

Ostrzeżenie marsz. Montgomery'ego do wysiedleńców, o którym wspomnieliśmy w poprzednim numerze "Polaka", brzmi dosłownie następująco:

"Jestem zdecydowany położyć natychmiast kres ciężkim zbrodniom, popełnianym przez wysiedleńców, obywateli Zjednoczonych Narodów. Odezwa

ta skierowana jest do Was wszystkich. Jestem zresztą świadom tego, że w większości jesteście spokojnymi obywatelami i nie odpowiadacie za gwałty, które popełnia drobna mniejszość. Ostrzegam tych, którzy próbują do-
wodzić się ohydnych zbrodni na ludności niemieckiej, że nakazałem moim wojskom użycie drastycznych środków przeciw wszystkim, przychwytanym na popełnianiu gwałtu lub mordu, lub dopuszczającym się z premedytacją pla-
drowania".

Równocześnie ogłoszono, że sąd wojskowy w Lüneburgu skazał trzech młodych robotników polskich, a to Stanisława Rasinskiego, Jana Pelikanta i Antoniego Pawlaka za bezprawne noszenie broni palnej i napad rabunkowy na 10 lat więzienia. Przewodniczący trybunału oświadczył, że od kary śmierci uchronił ich tylko młody wiek, oraz to, że przez wiele lat musieli przebywać po za ojczyzną.

Co słychać w świecie

POLACY W SZKOCJI. W Szkocji odbywa się wymiana poglądów na temat losu żołnierzy polskich, którzy znajdują się tam w liczbie pono 63 tysięcy ludzi. Rada miejska jednego z miast mia-
steczek szkockich uchwaliła domagać się od rządu, by usunął z kra-
ju wojska polskie. W Izbie Lordów pewien arystokrata szkocki oświad-
czył wyraźnie, że Szkotom było bar-
dzo miło, gdy mieli Polaków podczas wojny, ale obecnie czas już, by ode-
szli. Zajmują oni szkoły i hotele, kwaterują w mieszkaniach prywat-
nych, strzelają dalej z dział na gruntach szkockich, a czołgi ich wspinają się na szkockie wzgórza. Równocześnie jednak nie brak wpra-
sie szkockiej bardzo stanowczych głosów w obronie Polaków. Bardzo
znamienny list ogłosił żołnierz Nowozelandczyk, który jako jeniec
pracował w kopalni węgla na pol-
skim Śląsku. Pisze on: "Gdyby Szko-
ci wiedzieli, jak ludność w Polsce
traktowała sojuszników jenców
wojennych, z prostej wdzięczności
nie pozwoliłoby na obrażanie w ja-
kikolwiek sposób polskich żołnie-
rzy w Szkocji". Dodac należy, że pol-
skie dowództwo w Szkocji przydzie-
liło 15 tysięcy żołnierzy do pomo-
cy przy żniwacę i kopania ziemnia-
kow.

A WE WŁOSZECH? Podobne zjawisko
sposobem z Wło-
szech, gdzie stoją oddziały II Kor-
pusu Polskiego. Tu jednak gwałtow-
ną agitację za usunięciem Polaków
z kraju prowadzą jedynie komunis-
ci i ich prasa. Cała pozostała pra-

sa włoska potępia te akcje jako
oszczerstwa, podła i kierowana przez
obce agentury. Wypada podnieść, że
podczas całej wojny stosunek lud-
ności włoskiej do Polaków był bar-
dzo przychylny, pomimo urogiego sta-
nowiska prasy faszystowskiej. Cza-
sto zdarzało się, że Włosi dopoma-
gali Polakom przeciw wspólnemu wo-
gowi - Niemcom.

"DOBRA ORGANIZACJA" Radio warszaw-
skie często i
szeroko rozpowiada o wspaniałym
przebiegu akcji osiedlenczej na
polskich ziemiach zachodnich. Ale
radio przeznaczone jest głównie
dla Polaków za granicą. A jak spra-
wa wygląda naprawdę - niech obja-
sni notatka z "Zycia Warszawy" Nr-
212, którego to dziennik Polacy za
granicą nie czytają, propaganda
więc jest tu niepotrzebna. Dzien-
nik opowiada, jak po wielotygodni-
wej wędrowce transport kolejowy z
Wołynia dotarł do miejscowości C-
strudy koło Olsztyna. Tu miał być
koniec podróży i kolejarze wołają,
by szybko wysiąść, bo wagony są
potrzebne. Ale osiedlency są ostro-
ni i zamiast wysiąść, wysyłają de-
legację, by zbadała przydzieloną
im ziemię. Delegaci wracają i opo-
wiadają, że jest to sam piasek, za-
budowania przeważnie spalone, in-
wentarza i narzędzi ani śladu.
Trzy dni trwają awantury na stacji
i wreszcie wszystko rusza do Ol-
sztyna, gdzie znajduje się tzw. Pań-
stwowy Urząd Repatriacyjny. Tu oka-
zuje się, że urząd bydła nie przy-
dziela, bo nie ma, a zamiast obia-
danych 5 tys. zł na rodzinę, wypia-

ca po 100 do 500 zł. W rezultacie zrozpaczeni osiedleńcy wybili w urzędzie szyby, po czym rozpedziła ich policja. Wspomniany dziennik warszawski dodaje, że skoro ci ludzie musieli opuścić zryną ziemię na Wołyniu, to przynajmniej nie należy ich ludzko fałszywymi informacjami, bo wiadomo, że "nowe ziemie na zachodzie - to nie są krainy miodem płynące".

TAJEMNICZE POGROMY. Prasa amerykańska i radio ostatnio gwałtownie atakują stosunki w Polsce, gdzie wystąpił ruch przeciw Żydom. Szczególnie dużo pisze się i mówi o jakimś pogromie krakowskim, potępionym przez biskupa Sapiehę. Nie wiadomo narazie nic o szczegółach tych wypadków, ani o ich rozmiarach, ale przypuszczać można, że chodzi tu o wystąpienia nie przeciw Żydom polskim, którzy ocalili z prześladowań hitlerowskich, bardzo często przy pomocy ludności polskiej, lecz o Żydów, którzy napływają do kraju z Rosji, gdzie nasiakli komunizmem.

ZASŁUŻONY LOS. Prasa angielska obszernie pisze o oplakany losie milionowych mas niemieckich, wyrzuconych z Polski i Czechosłowacji. Wszędzie we wschodnich Niemczech blakają się hordy głodnych Niemców, próbują dostać się do Berlina, skąd się ich usuwa, zalewają wsie i miasteczka, już przepelnione, spią po lasach, kradną po polach i zebrza. Ogromna ich ilość gromadzi się na granicy strefy brytyjskiej i amerykańskiej, dokąd się ich jednak nie wpuszcza. Gdy przy wyrzucaniu z domu protestowali, Polacy opowiadali im, że z nimi Niemcy postępowali jeszcze gorzej, gdy byli panami. Pewien wysoki oficer angielski przewiduje, że w zimie ludzie ci będą marli tysiącami. Prasa angielska choć widzi w tej masowej wędrowce ludzi wypędzonych poważne niebezpieczeństwo, to jednak nie okazuje nad nimi litości, słusznie podnosząc, że Niemcy zrobili wszystko możliwe, by sobie na taki los zasłużyć.

NA DALEKIM WSCHODZIE. Walki z Japonczykami

zakończyły się wszędzie. Wszędzie rozbraja się ich i bierze do niewoli. Z kilkudniowym opóźnieniem, spowodowanym przez ciężkie burze morską, rozpoczyna się okupacja właściwej Japonii przez wojska sojusznicze. Wojska te działają z dużą ostrożnością, licząc się z niebezpieczeństwem zasadzki. Gdy potężna flota sojusznicza, poprowadzona przez polawiacze min, wpłynęła do zatoki Tokijskiej, lufy dział okrętowych na wszelki wypadek skierowane były na przybrzeżne porty. Ale z portów tych nie padł ani jeden strzał. - W tym samym czasie zaszedł wypadek o dużym znaczeniu politycznym. Po długich rokowaniach w Moskwie zawarty został 30-letni traktat sojuszno-chiński. Jest on dla całego świata niespodzianką, powszechnie bowiem liczone było, że Rosja wykorzysta klęskę Japonii o osłabienie Chin, by się na Dalekim Wschodzie dobrze obłowić. Tymczasem Rosja wykazała daleką idące umiarkowanie. Wyrzekła się komunistów chińskich, nie chce Mandżurii, a drobne zyski jak Port Artur i ważne linie kolejowe gotowa jest podzielić z Chinczykami. Komentarze zagraniczne przypuszczają, że to umiarkowanie sowieckie ma na celu zabezpieczenie sobie pleców w Azji na wypadek jakiegos konfliktu w innej części świata.

W BERLENIE na czarnej giełdzie marki niemieckie mają wartość zaledwie 1/20 części wartości nominalnej. Marek używa się tylko w małym zakresie przy zakupach żywności na kartki. Natomiast właściwą "monetą obiegową" są papierosy angielskie i amerykańskie. Jakkolwiek żołnierzom papierosów sprzedawac nie wolno.

NIEMIECKIE WYNAZKI. Uczeń amerykański i amerykańscy wiozą przeszukują Niemcy za wynalazkami, których część wo Niemcy nie zdołali już wykorzystać w tej wojnie. Modele tych wynalazków nierzadko ukryte są w starych kopalniach, lub zatopione w rzekach. M. i. Niemcy wynaleźli sposób wyrabiania z węgla kamienno masła i mydła, dalej rakietę lecącą z Europy do Ameryki 17min.

Rodzina Polka

Dodatek do Nr. 32. =POLAKA= z dnia 2. września 1945r.

**EWANGELIA NA NIEDZIELĘ PIĘTNASTĄ
PO ZIELONYCH ŚWIĘTACH**
według św. Łukasza rozdz. 7, wiersz 11 - 16.

Wówczas: Szedł Jezus do miasta, które zowią Naim, a z Nim szli uczniowie Jego i rzesza wielka. A gdy się przybliżył do bramy miejskiej, oto wynoszono umarłego, jedynego syna matki jego, a była to wdowa, i wielka rzesza z miasta była z nią. A gdy ujrzał ją Pan, miłosierdziem wzruszony nad nią, rzekł jej: Nie płacz! I przystąpił i dotknął się rąk (a ci, co nieśli, stanęli), i rzekł: Młodzieńcze! Tobie mówię, wstań. I usiadł ten, który był umarły, i zaczął mówić, i oddał go matce jego. I zdjął wszystkich strach, w wielbili Boga, mówiąc: że prorok wielki powstał między nami, i że Bóg nawiedził lud swój.

K A L E N D A R Z Y K		
WRZESIEŃ 1945		
2	N	15ta po Ziel. Św. Stefana - Króla
3	P	Szymona, Bronisł.
4	W	R o z a l i i
5	S	U r b a n a P a p
6	C	R e g i n y
7	P	Melchiora
8	S	Narodzenie NMP.

Główne zadania rodziców.

Każdy się na to zgodzi, że głównym zadaniem rodziców jest d o - b r z e w y c h o w a n i e swoje dzieci. Ale sprawa nie jest tak prosta, jak się wydaje, gdy się zapytamy, co to jest dobre wychowanie?

Rodzice powinni i przeważnie pragną zapewnić swym dzieciom owe wszystkie dobra, które są potrzebne dla ciała i dla duszy człowieka, dla jego pełnego rozwoju. Te bowiem dobra otrzymują dzieci od Boga za pośrednictwem rodziców. Po rodzicach dziedziczymy nasze zdrowie, ich pracy i zabiegom zawdzięczamy swoje warunki materialne a ich opiece moralnej nasze wyrobienie duchowe. Rodzice mają więc obowiązek używania wszelkich możliwych i dostępnych im środków, aby dzieciom swym zapewnić to podwójne dobro: materialne i duchowe. Stosowanie tych właśnie środków a więc całe postępowanie rodziców, zmierzające do zabezpieczenia dzieciom uczciwej i szczęśliwej przyszłości - nazywamy, ogólnie biorąc, w y c h o w a n i e m. Dobrzy rodzice starają się poznać te środki i sposoby, aby je celowo i świadomie stosować. Nie wystarczy bowiem wiedzieć, że się ma obowiązek wychowania, trzeba u m i e ć to r o b i ć. Dobrą wolę wychowania mają, chyba wszyscy rodzice.

Czy wychowanie dzieci należy tylko do rodziców?

Zasadniczo i teoretycznie - tak! Pierwszymi i naturalnymi wychowawcami są rodzice; dlatego że dziecko jest niejako częścią ojca i matki, jego życie naturalnie przedłuża ich życie i w pewnym znaczeniu można powiedzieć, że dziecko należy do rodziców. Co więcej rodziców i dzieci łączą wspólne potrzeby oraz wzajemna skłonność i miłość. A wreszcie rodzice - i tylko oni - mają takie środki wychowania jak ofiarna miłość ojcowska lub matczyna, zaufanie u dzieci i wspólnota życia rodzinnego z całą jego szczególną atmosferą. Ale to wszystko, choć jest niezastąpione - jednak nie wystarczy, bo rodzicom brakuje wielu środków wychowawczych, które mają inni ludzie, dla tego fachowo przygotowani a zatem kompetentni. Rodzicom brakuje też czasu, aby się mogli swymi dziećmi włącznie zająć. Sam więc rozsądek wymaga, aby rodzice oddawali swe dzieci innym wychowawcom, zwłaszcza na nauczanie. Lecz ci inni wychowawcy tylko p o m a g a j a , rodzicom wychowywać dzieci i czynią to w imię

niu rodziców. Rodzice mają prawo wybrania dla swych dzieci odpowiadającej im szkoły a zatem i wychowawców. Tę pomoc wychowawczą przez nauczanie w szkołach daje rodzicom przeważnie państwo.

Prawo rodziców do swego dziecka, do pokierowania jego życiem było często deptane przez państwa zwłaszcza totalistyczne, które starały się odebrać dziecko rodzicom, aby je wychować na posłuszne narzędzie dla swoich celów. Widzieliśmy to z bliska w Niemczech, gdzie wszystkie dzieci i cała młodzież zapędzono do państwowych organizacyj "Hitlerjugend" i "B. D. M." (Związek Niem. Dziewcząt). Tam zabierano dzieciom religię, uczono donosić na własnych rodziców, chowano je na takie moralne potwory, które obecnie stają przed sądami władz sojuszniczych za okrucieństwa popełnione w obozach koncentracyjnych.

A zatem w wychowaniu dziecka konieczna jest współpraca rodziny i państwa - ale o nicj napiszemy za tydzień.

M O Ż E T A

Jeszcze w izbie ciemno całkiem,
jeszcze żaden nie pisał kur,
a tu nagle - z szpar i dziur
wychywały Ubożęta.

Każda morówka usmęchnięta,
uszka w górę, nos perkaty,
włos w nieładzie, kabat w taty
i dudniąca boso piętka.

Od komina dwa Przydyмки
ciągną miotłę, a Lubeczki
zaglądają pod dno beczki,
bo pod beczką siedzi mysz...

"Sio... a pójdziesz! Sio... a kysz!
Kot się zbudził na przypiętku,
a w kołysce coś straszniego
nagle się przyśniło dziecku...

Wiec Bajbaje i Krasnale
dalejże bieguny pchać...
Stuk - stuk tędy... stuk tamtędy...
rozbujały... Będzie spać!

Jeszcze trzeba izbę zamieść,
jeszcze trzeba miski zmyć,
i kadzieli czub przeczasac,
by się gładko wiało...

W całej izbie słychać tupot
popod ławy, popod stołki...
Świr największy w kącie czynią
Młostówki i Popiołki...

Mizgusiele i Mizgusie
tup - na śpierszcza, że już dość,
że czas kończyć, że już pora...
A on swoje, jak na złość...

Prędko... prędko, bo już świta!
Już na płocie stanął kur!
Nim się nadął, zanim zapiał
Ubożęta - słyk - da dziur!...

Jeszcze chwilę pod podłogą
dudni głuchy piątek stuk,
a już słońce jasną smugą
ozłociło ciemny próg...

Beata OBERTYŃSKA

P u s t e w o z y ...

DZIECI NALEŻY UCZYĆ ŻYCIA...

Rodzice moi usilnie starali się wpoić w nas wielkie znaczenie uprzejmości. Szczególnie nie lubili, gdy ktoś przerywał drugiemu rozmowę. Pewnego ranka, gdy skowronki wyspiewywały na łąkach, ojciec zawołał mnie na dziedziniec i spytał, czy słyszę coś więcej prócz śpiewu ptactwa.

Zaczelałam nasłuchiwać.

-Tak - rzekłam - jakiś wóz jedzie drogą.

-Tak! I to pusty wóz. A czy wiesz, skąd wiem, że pusty?

-Nie - odpowiedziałam zdziwiona.

-Ponieważ tak głośno turkocze. Puste wozy zawsze czynią najwięcej hałasu.

Nie więcej nie powiedział; jednak choć upłyło tyle lat od owego zdarzenia, ilekroć słyszę turkot pustych wozów lub bezładną rozmowę, po wraca mi w pamięci głos mego ojca: "Puste wozy czynią najwięcej hałasu".